

Williams-nuorten kansainvälinen kesäleiri

Ranskan Nizzassa 2009.

Kirjoitus: Jari-Matti Vuorio

Kuvat: Jari-Matti Vuorio

Vuoden 2009 kansainvälinen Williams-nuorten kesäleiri pidettiin Etelä-Ranskassa, Nizzassa. Nämä Williams-syndroomanuorten leirit ovat osa eurooppalaisen kattojärjestön **FEWS**:in (The Federation of European Williams Syndrome) toimintaa. Tämä leiri oli järjestyksessä viides. Nizzan leirin organisoinnista vastasi Ranskan Williams yhdistys yhdessä Kaakkois-Ranskan yhdistyksen kanssa.

Leirin keskeisenä tavoitteena tarjota kehitysvammaisille nuorille mahdollisuus matkustaa ja olla mukana kansainvälisessä toiminnassa, tavata saman oireyhtymän nuoria Euroopan eri maista, tutustua uusiin kulttuureihin ja oppia uusia asioita eri kansoista, harjoittaa omaa kieli- ja kommunikointitaitoa, tutustua erilaisiin uusiin harrastusmahdollisuuksiin, osallistua retkille, etsiä ja ylittää omat rajat esim. seikkailuradalla ja solmia ystävyysuhteita.

Nizzan leirille osallistui Suomesta leirikonkarit **Emmi Iivari, Tatu Päckilä, Aapo Vuorio** sekä uutena jäsenenä **Emiliä Rämä**. Suomen porukkaa olivat vetämässä **Pamela Iivari ja Jari-Matti Vuorio**. Leirillä oli nuori ja heidän ohjaajiaan yhdeksästä maasta. Leirin kokonaisvahvuus oli lähemmäs 70 ihmistä.

Matkustaminen Suomesta Etelä-Eurooppaan ei ollut yksinkertainen juttu. Mennessä oli välilasku Pariisissa ja paluumatkalla poikkesimme Brysselissä. Matkamme sujuivat kuitenkin loistavasti, kiitos ryhmäläistemme. Lentokoneesta ulos astuessamme tiesimme heti, että

olemme heinäkuuisessa Etelä-Euroopassa juuri sen lämpimimpänä ajankohtana. Onneksi olimme varautuneet tähän sekä henkisesti että aurinkosuoja-ainein.

Kuvassa Pamela, Emilia ja Emmi lentokoneessa, matkalla kohti Nizzaa.

Leiripaikkana oli Grassen kaupunkia lähellä sijaitseva Valbonnen kansainvälinen koulutuskeskus, jonne oli lentokentältä matkaa 25 kilometriä. Kurssipaikalla oli samaan aikaan useita erilaisia ryhmiä leirillä, mutta sopeuduimme mukavasti joukkoon. Majoitus oli yhden ja kahden hengen huoneissa. Saimme paikan päällä opastuksen, miten huonetta tuli käyttää helteillä: päiväksi piti sulkea ikkunat ja vetää ikkunoiden eteen paksut, raskaat verhot, jolloin huone pimeni. Yöllä sai avata ikkunan ihan auki, mutta verhot piti olla edessä, jottei hyönteisiä pääse huoneeseen. Minun huoneeni oli maan tasalla, jossa käveli kulkukissoja, mutta paksut verhot estivät niidenkin pääsyn huoneeseen.

Perillä Valbonnessa. Leirin johtaja punaisessa paidassa on Christian Castillon. Aapolla YK:n t-paita ja Tatulla valkoinen lippis.

Ensimmäinen päivä sujui majoittautumisen ja leirialueeseen tutustumisen merkeissä. Illalla oli ohjelmassa Ranskan esitys. Kukin maa piti leirin aikana esityksen omasta maastaan. Esityksessä tuli olla mukana tyypillisiä kulttuurisia piirteitä. Nämä olivat yleensä upeita nähtävyyksiä, tyypillisiä juhlia tai herkullisten ruokalajien esittelyä. Esityksessä oli myös lyhyt kertomus kunkin nuoren elämästä. Näin saimme paljon tietoa siitä, miten erimaissa Williams-nuorten elämä on järjestynyt. Esitykset vaihtelivat suuresti power-point esityksistä draamallisiin ja tanssillisiin kokonaisuuksiin.

Kun kerran ollaan leirillä eteläisessä Euroopassa, Välimeri tietysti kutsuu vilvoitteluun. Kaikki bussiin, uikkarit ja pyyhkeet mukaan ja Antibes´n rannalle! Oli ihana pulahtaa kuuman päivän lämmittämän mereen. Ja sielläkin kohtasimme ihmettelyn aiheita.

Antibes'n uimarannalla

Leirin johtaja **Christian Castillon** löysi merestä herkullisen syötävän äyriäisen, jonka päälle oli astunut verisin seurauksin. Moinen herkku oli piikkikuoren suojaamana. Espanjan liiderinä toiminut **Alberto Olmo** löysi merestä polttavilla sukasilla varustautuneen meduusan. Rannalla leikkinyt perhe oli pyydystänyt pienen mustekalan, jonka olivat hetkeksi vanginneet vedellä täytettyyn muoviveneeseen.

Emmi, Emilia, Tatu ja Pamela haukkaavat välipalaksi patonkia Antibes'n uimarannalla.

Ohjelmassa oli mm. taidekasvatusta, jonka aikana jokainen leiriläinen valmisti valokuvastaan taulun. Ohjaajana toimi **Josette** . Taulun valmistaminen vaati keskittymistä, sivellintekniikan hallintaa ja sommittelutaitoa. Kaikki pärjäsimme hienosti ja tauluista tuli hienot muistot leiriltä. Maalaamista jatkettiin maalaamalla iso saviruukku ja koristelmalla se kiiltokuvin. Mietimme, miten ihmeessä saamme kotimaahan kaikki hienoudet ehjinä...

Tatu keskittyy askartelemaan muistotaulua.

Leirin yhtenä tavoitteena oli myös kokeilla ja etsiä omia rajojaan. Siihen tarjosi hyvän mahdollisuuden seikkailurata ”Canyon Forest”. Kaikki saivat päällensä turvaliivit, kypärän ja vahvat puuvillahansikkaat. Lyhyen opastustuokion jälkeen pääsimme radalle, joka oli paikoitellen 3-4 metriä maanpinnan yläpuolella. Eteneminen rastilta toiselle tehtiin rauhallisessa tahdissa puihin kiinnitettyjä vaijereita pitkin kävellen. Osa vaijereista oli tiukasti kiinnitetty ja osa heilui uhkaavasti siinä edettäessä. Monesti tuli

tunne, että nyt varmasti putoan. Keskittyminen omaan suoritukseen ja ohjeiden kuuntelu auttoivat ja kaikki suorittivat radan. Radalta poistui onnellisen näköisiä leirikavereita, joilla kaikilla oli kova hiki ja jano.

Christian ohjaa Aapoa harjoitusradalla ennen varsinaista seikkailua.

Aapo, Tatu ja Jari-Matti onnellisina haastavan seikkailun jälkeen.

Rytmitajua ja nokkelaa jalkatyöskentelyä vaati amerikkalaisten rivitanssien opettelu. Rivitanssissa meitä opastivat nuori williams-neiti **Carine** äitinsä **Nonsetten** kanssa. Musiikki tempasi mukaansa niin, etteivät jalat ehtineet kuvioihin mukaan. Kun musiikkia hidastettiin, pääsivät suomalaistenkin jalat mukaan leppoisiin kuvioihin. Harjoittelu oli kovaa, koska tanssit esitettiin leirin loppujuhliissa, Galassa. Gaalaan saimme kukin isot stetson hatut ja huivit. Yllätys oli suuri kun saimme hatut omiksi. Mukava lahja, jota voi käyttää myöhemminkin.

Vielä on mainittava saariretki Marguerite-saarelle, jossa söimme picnic-lounaan ja saimme uida tomeran uimavalvojan seurannassa. Saarelta näimme Cannen elokuvajuhlien palatsin - tosin aivan pienenä. Saarella sijaitsevassa linnassa olikin sitten vilpoisempaa katsella, millaisia aarteita sukeltajat ovat löytäneet lähimerestä. Kävimme myös Nizzan kaupungissa kokopäiväretkellä. Kaupunki oli kaunis, vilkas ja vieraanvarainen. Söimme lounaan kukkulalla, josta avautui upea näkymä kaupunkiin ja merelle.

Nizzan kaupunki

Kaikki loppuu aikanaan! Läksiäisjuhlassa esiintyi paikallisen Williams-yhdistyksen ”kummitäti” laulamassa kauniita ranskalaisia lauluja. Rivitanssitkin onnistuivat hyvin. Illan huipennuksena oli disko, jossa tanssittiin viimeiset tanssit – jossain taisi näkyä eronkyyneleitäkin... Leiri oli onnistunut ja avartava elämys meille kaikille.

Suomen WS-ryhmä leirin päätösgaalan päivällisillä.